

IEPURĂŞUL CEL FRICOS

Illustrații: Cătălin Nedelcu

A fost odată un iepuraș, pe nume Nălucă, căruia îi era cel mai frică de propria lui umbră. De dușmanii lui binecunoscuți, lupii, vulpile, bufnițele sau chiar și vânătorii, învățase încă de mic să se ferească. Dar de umbra lui, acea arătare care îl urmărea cu atâtă stăruință, nu reușise să scape cu niciun chip. Și-atunci, de cum răsărea soarele și umbra se ițea, iepurașul o lua la fugă și fugea, fugea mâncând pământul, doar-doar o scăpa. Însă dihania era la fel de rapidă ca și el, ba uneori i-o lua și înainte. Și avea niște urechi lungi, și labe imense. „Oare de ce mă urmărește arătarea asta? se întreba Nălucă. Eu nu am făcut niciun rău, nimănu!“

Într-o zi deosebit de călduroasă, când iepurașul era gata să leșine din pricina efortului după o jumătate de zi de alergat, găsi adăpost la umbra unei sălcii pletoase care-și îndoia crengile până la pământ. Frunzișul era atât de des încât abia de se zăreau câteva raze de lumină, iar pe jos, de jur împrejur, pământul era căptușit cu mușchi verde și pufos. Iepurașul simți imediat un sentiment de ocrotire și de siguranță, ferit de ochii dușmanilor, de vânt și ploaie, dar mai ales de soare și arșiță. Încet, cu inima bătându-i nebunește, Nălucă dădu ușor câteva ramuri la o parte, să vadă dacă mai e urmărit. Nică urmă de dihanie! „Am scăpat!“ strigă bucuros iepurașul. Făcuse o mare descoperire: dacă nu e soare, nu e urmărit de dihanie.

„De azi înainte aici va fi casa mea“, hotărî pe loc iepurașul. Apoi se apucă de curățenie și de amenajarea micii locuințe umbroase. Improviză o mătură dintr-o creangă cu multe ramuri, adună frunzele uscate, își făcu un pat moale și călduros din mușchi, și ciopli cu dinții lui o scară până la prima ramură a salciei, unde decupă în frunziș o fereastră prin care să poată vedea afară tot ce se întâmplă. Apoi adormi obosit, dar mulțumit, până dimineața.

Îl treziră ciripiturile vrăbiilor care se hârjoneau prin frunziș. „Vai de mine!“ sări ca ars Nălucă, mergând direct la fereastră. Dar răsuflă ușurat, văzând că soarele nu răsărise încă, prin urmare nici dihania care se ținea scai de el nu avea cum să fie prin preajmă. Își propusese bietul iepuraș să nu mai

Respeiasă din adăpost decât dimineața devreme, până să răsară soarele, sau târziu, după scăpătatul lui. După ce se spălă pe ochi și pe urechi, Nălucă ieși pe câmp și umplu un coșuleț cu iarbă proaspătă, stropită cu roua dimineții, ca să-i ajungă pentru toată ziua. Apoi culese floricele roșii, albastre și galbene cu care să-și înfrumusețeze căsuța. Iepurașului îi plăceau foarte mult florile și le-ar fi cules pe toate, dar soarele deja se ridica grăbit pe cer, aşa că Nălucă intră numai decât la adăpost. Își luă micul dejun, își aranjă patul și șterse praful, dar după aceea nu mai avu ce face. Se apropiie de fereastră și privi cu nesaț forfota începutului de zi. Iezii zburdau fericiți prin iarba grasă, răuștele mergeau în sir la baltă, iar păsările cântau... fiecare pe limba ei. Toți se bucurau de soare și căldură.

